

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 6C/109/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212210114
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2013:8212210114.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov samosudcom JUDr. Karolom Krochtom v právnej veci žalobcu POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5564-8275. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.802000055 dlžníkom (povinným) J. Ž., M..X.X.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 440,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej

nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/195/2012.

Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5306-151. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.802200036 dlžníkom (povinným) L. Q., M..XX.X.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 275,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/196/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5352-1523. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z

dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8650105 dlžníkom (povinným) F. R., M..XX.X.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/197/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5350-1511. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8660291 dlžníkom (povinným) V. R., M..XX.XX.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 440,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/198/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5340-1126. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8460434 dlžníkom (povinným) I. Č., M..XX.XX.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/199/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5568-8653. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8220414 dlžníkom (povinným) L. L., M..X.X.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 666,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/201/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5558-7958. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8620103 dlžníkom (povinným) R. F., M..X.XX.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 440,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/203/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5516-6137. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8202125 dlžníkom (povinným) L. U., M..X.XX.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/257/2012. Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom ZE-5234-2067.

Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku

žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8230588 dlžníkom (povinným) Q. Q., M..XX.X.XXXX v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 175,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.161,72 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/264/2012.

Dňa 27.9.2012 žalobca doručil na Okresný súd Prešov tiež žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom NP-5445-3356. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitýmnym rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.8650399 dlžníkom (povinným) V. B., M..XX.X.XXXX v zákonom stanovenej lehote a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-€ a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 330,-€, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/270/2012. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 9.10.2012 sp.zn.9C/195/2012 rozhodol o spojení vecí vedených pod sp.zn.9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/257/2012, 9C/264/2012, 9C/270/2012 na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Prešov vedené pod spisovou značkou 9C/195/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn.1NcC/27/2012 zo dňa 18.10.2012 boli sudcovia Okresného súdu Prešov vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp.zn.9C/195/2012 a vec bola prikázaná Okresnému súde Bardejov, kde je vedená pod spisovou značkou 6C/109/2012.

Žalobca svoje žaloby o ktorých sa tu koná teda odôvodňoval tým, že Okresný súd Prešov ako exekučný súd nerozhodol v jednotlivých ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v jednotlivých žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote (tvrdil v žalobách pôvodne vedených pod sp.zn.9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/257/2012 a 9C/270/2012), keď poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi udelil až po jej uplynutí, resp. že exekučný súd nerozhodol v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote o návrhu žalobcu (ako oprávneného v príslušnom exekučnom konaní) na zmenu súdneho exekútora (tvrdil v žalobe pôvodne vedenej pod sp.zn.9C/264/2012).

V jednotlivých samostatne podaných žalobách pôvodne vedených na OS Prešov pod sp. zn. 9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/257/2012 a 9C/270/2012 žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu. Ďalej v nich tvrdil, že písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súde Prešov a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote.

Poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak v účinné v čase od 1.6.2011 a jednak účinné v čase od 1.6.2010 do 31.5.2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmi rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisí, pričom zvýraznil, že exekučnými titulmi v príslušných exekučných konaniach, ktorých sa týkali podané žaloby, boli rozsudky rozhodcovského súdu. Poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1.2.2002 do 31.5.2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tej- ktorej žiadosti. V týchto svojich žalobách žalobca poukazoval na to, že exekučný súd napriek tomu, že tá-ktorá vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou

komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v jednotlivých dotknutých prípadoch o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o poverení po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom podľa žalobcu v žiadnom z dotknutých prípadov neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postupy exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávne a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa žalobcu nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná lebo počas špecifikovaných období nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca (ako poškodený) v dotknutých veciach počas súdneho konania nachádzal. Žalobca sa podľa jeho tvrdení v týchto samostatne podaných žalobách dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

V každej z týchto žalôb majetkovú škodu, ktorej náhradu žalobca požadoval, žalobca vyčíslil vo výške po 125,-€, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nich, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v každom jednotlivom prípade v príslušnom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu po 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu po 40,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konaní na exekučnom súde sumu po 15,-€. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami.

Vo vzťahu k uplatneným náhradám nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca v týchto podaných žalobách poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu márnym plynutím času (v jednotlivých prípadoch) boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávok a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenčnej povinného. Žalobca uvádzal, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Ďalej uviedol, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanými pohľadávkami a ich príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov. Podľa žalobcu nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval tiež na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Vyslovil názor, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. S poukazom na v jednotlivých týchto žalobách

uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy vypočítal jednotlivé požadované náhrady nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55,- € za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu s poukazom na ním uvádzanú dĺžku doby bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu v tom- ktorom prípade. Poukázal tiež v týchto žalobách na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

V samostatne podanej žalobe, o ktorej sa konanie pôvodne viedlo pod spisovou značkou 9C/264/2012 (tvrdené včasné nerozhodnutie o zmene súdneho exekútora) žalobca uviedol, pre akú konkrétnu pohľadávku navrhol vykonať exekúciu, ďalej poukazoval na to, že pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal a podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Poukázal na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora, pričom zvýraznil to, že exekučný súd bol povinný rozhodnúť o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia takéhoto návrhu, pričom však exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, a to podľa žalobcu napriek tomu, že prejednáváná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, pričom podľa žalobcu neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (Exekučným poriadkom), podľa žalobcu nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pričom žalobca sa podľa jeho tvrdení dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do porušenia jeho práv a spôsobenej škody, vždy až po doručení uznesenia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora - skutkový dej bol podľa žalobcu zavŕšený doručením uznesenia o zmene exekútora.

Žalobca v tejto žalobe majetkovú škodu, ktorej náhradu požadoval vyčíslil vo výške 175,-€, pričom podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€ a na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-€.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca v tejto žalobe poukazoval na to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a práva na prejednanie veci v primeranom čase (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Podľa žalobcu nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčného povinného. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Podľa žalobcu úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškание v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila

hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov, uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších

rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, súčasne má každý právo na to aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Uviedol tiež, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. S poukazom na konkrétne rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55,32 € za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu s poukazom na ním uvádzanú dĺžku doby bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu. Poukázal tiež v žalobe na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

Žalovaná s podanými žalobami nesúhlasila, podaním doručeným súdu 25.3.2013 navrhla žaloby v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podaní žalobcu, na prenášanie dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu nesúceho dôkazné bremeno na súd. Ďalej na to, že nie je jasný titul nároku na náhradu škody vzhľadom na uplatňovanie nárokov žalobcom z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov a na druhej strane z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej dobe. Poukazovala na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012 - žaloby boli podané 27.9.2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne, poukazovala na nečinnosť žalobcu vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu nárokov na náhradu škody a neposkytnutie súčinnosti z jeho strany s tým, že nárok žalobcu preto vôbec nepovažuje za predbežne prerokovaný. Podľa žalovanej prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní poukazovala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, a že existenciu prietahov v konaní nepovažuje za preukázanú. Žalovaná tiež vzniesla námietku premičania vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia, resp. k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred tým, ako jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody). Namietala tiež vyčíslenie škody, poukázala na to, že požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové a že skutočnú škodu treba dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok - v opačnom prípade je preskúmanie predmetného nároku znemožnené. Poukázala na to, že žalobca nepreukázal jednak vznik ani výšku škody. Poukázala tiež na nepreukázanie vzniku nemajetkovej ujmy, ako ani toho, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Tiež poukazovala na negatívne vnímanie žalobcu a jeho praktík verejnosťou a uviedla, že považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže táto mu mala vzniknúť

práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Uviedla, že je potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi vznikom škody či nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím, pričom nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Vo vzťahu k žalobe týkajúcej sa neskorého rozhodnutia o zmene súdneho exekútora žalovaná poukazovala aj na to, že v rozhodnutí o zmene exekútora súd zároveň poverí vykonaním exekúcie exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom pôvodne vykonaním exekúcie povereného exekútora - teda na nevyhnutnosť vykonať zo strany exekučného súdu aj iné úkony v dôsledku ktorých nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote nemožno považovať za zbytočné prietahy a nesprávny úradný postup.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie na deň 15.10.2013 a na deň 17.12.2013. Žalovaná sa na pojednávanie nedostavila - svoju neúčast' ospravedlnila s poukazom na hospodárnosť konania, o odročenie pojednávania nežiadala. Žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie taktiež nedostavili. Súd postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy, k čomu je potrebné uviesť, že právnym zástupcom žalobcu elektronickou poštou, vždy v neskorých popoludňajších hodinách po skončení denného prevádzkového času súdu v deň bezprostredne predchádzajúci

pojednávaniu (dňa 14.10.2013 o 18.20 hod. a dňa 16.12.2013 o 17:28) boli doručené ospravedlnenia a žiadosti o odročenie pojednávania ktoré súd už vzhľadom na čas ich doručenia nepovažoval za včasné ani za riadne ospravedlnenie a žiadosti o odročenie pojednávania nepovažoval za dôvodné. Ani v nich uvádzané dôvody na odročenie pojednávania nemožno považovať za dôležité dôvody ako ich má na mysli ustanovenie § 119 O.s.p. (predvolanie na pojednávanie v tejto veci na deň 15.10.2013 bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 16.7.2013 a predvolanie na pojednávanie na deň 17.12.2013 bolo žalobcovi a jeho právnomu zástupcovi doručené 18.10.2013) pričom ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania neobsahuje deň kedy sa právny zástupca žalobcu, resp. samotný žalobca, dozvedel o dôvode, pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie, neboli k nemu pripojené žiadne doklady preukazujúce skutočnosti v ňom uvádzané, k uvedenému podaniu neboli pripojené žiadne doklady o tom, že by na pojednávania uvádzané v danom podaní bol žalobca a jeho právny zástupca predvolaný skôr než na pojednávanie v tejto právnej veci. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 68/98 z 13. januára 1999 v zmysle ktorého kolízia dvoch pojednávanií toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie riadne a včas vytyčeného pojednávania

Súd sa oboznámil s obsahom žalôb, konanie o ktorých tu je spojené do spoločného konania, s obsahom písomných podaní účastníkov, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučných spisov OS Prešov sp.zn.10Er 576/10, sp.zn.2Er 3693/08, sp.zn.23Er 3295/08, sp.zn.23Er 3588/08, sp.zn.2Er 1459/08, sp.zn.23Er 3013/08, sp.zn.18Er 441/09, sp.zn.23Er 3159/06, sp.zn.18Er 415/10, fotokópií listín Okresného súdu Prešov zo spisu 3Er 1610/11, oboznámením sa s obsahom ďalších v spise pripojených listín a zistil tento skutkový stav:

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Er/576/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému L. Q. o vymoženie sumy 711,49 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn. 9C 196/2012) bola dňa 3.11.2010 pred súdnym exekútorom spísaná

zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23.12.2010, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 17.1.2011.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Er/415/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej L. U. o vymoženie sumy 498,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 257/2012) bola dňa 12.5.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 19.7.2010, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 2.8.2010.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 18Er/441/09 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej V. B. o vymoženie sumy 201,75 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 270/2012) bola dňa 28.11.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 29.12.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 27.1.2010.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 23Er/3013/08 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému R. F. o vymoženie sumy 58.980,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 203/2012) bola dňa 6.9.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 21.10.2008, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 15.12.2008.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/1459/08 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej L. L. o vymoženie sumy 4.960,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 201/2012) bol dňa 12.5.2008 doručený súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 29.5.2008, dňa 9.6.2008 exekučný súd vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu- Rozsudku stáleho rozhodcovského súdu,

oprávnený uvedenú zmluvu spolu so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru súdu predložil dňa 27.6.2008, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 27.2.2009.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 23Er/3588/08 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému I. Č.Á. o vymoženie sumy 9.073,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 199/2012) bola dňa 28.10.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému

súdu doručená dňa 14.11.2008, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 15.12.2008.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 23Er/3295/08 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej V. R. o vymoženie sumy 5.280,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 198/2012) bola dňa 16.9.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 4.11.2008, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 15.12.2008.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/3693/08 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej F. R. o vymoženie sumy 7.340,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 197/2012) bola dňa 31.10.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 2.12.2008, exekučný súd dňa 11.12.2008 vyzval súdneho exekútora k odstráneniu rozporov pokiaľ ide o výšku vymáhanej sumy, súdny exekútor požadovanú opravu súdu doručil dňa 19.1.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 26.1.2009.

Z obsahu fotokópií listín Okresného súdu Prešov zo spisu 3Er 1610/11 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému J. Ž. o vymoženie sumy 1.723,27 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 195/2012) bola dňa 28.4.2011 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 27.6.2011, vychádzajúc z ničím nespochybneného tvrdenia žalobcu poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 14.12.2011.

Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 23Er/3159/06 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému Q. Q. o vymoženie sumy 12.000,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 264/2012) bol dňa 21.8.2008 exekučnému súdu doručený návrh oprávneného (žalobcu) na zmenu súdneho exekútora, následne súd výzvou zo dňa 4.2.2010 vyzval súdneho exekútora, ktorému bolo pôvodne udelené poverenie na vykonanie exekúcie na vyjadrenie, predloženie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie v lehote 10 dní, čo príslušný súdny exekútor splnil dňa 23.3.2010 a súd uznesením z 2.6.2010 rozhodol o zmene súdneho exekútora; medzitým sa žalobca podľa obsahu exekučného spisu o stav konania o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v danej veci nijako nezaujímal,

Žalobca sa domáha voči žalovanej, z dôvodu, že OS Prešov ako exekučný súd rozhodol v jednotlivých ním vedených exekučných konaniach, špecifikovaných v jednotlivých žalobách, o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby : náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 440,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/195/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 3Er/1610/2011), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 275,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/196/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 10Er/576/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/197/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 2Er/3693/2008), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 440,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/198/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 23Er/3295/2008), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/199/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 23Er/3588/2008), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 666,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/201/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 2Er/1459/2008), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej

ujmy vo výške 440,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/203/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 23Er/3013/2008), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/257/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 18Er/415/2010), náhrady majetkovej škody vo výške 125,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,-€ (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/270/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 18Er/441/2009).

Žalobca sa tiež domáha voči žalovanej, z dôvodu, že OS Prešov ako exekučný súd rozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote náhrady majetkovej škody vo výške 175,-€ a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.161,72 € (pôvodná sp. zn. OS Prešov 9C/264/2012, príslušné exekučné konanie vedené na OS Prešov pod sp. zn. 23Er/3159/2006).

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom do 31.5.2010, t.j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené žiadosti o udelenie poverenia v exekučných veciach 18Er 441/09, 23Er 3013/08, 2Er 1459/08, 23Er 3588/08, 23Er 3295/08 a 2Er 3693/08) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011 t.j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené žiadosti o udelenie poverenia v exekučných veciach 10Er 576/2010 a 18Er 415/2010) exekútor,

ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1.6.2011 t.j. v znení účinnom v čase, keď bola exekučnému súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia v exekučnej veci 3Er 1610/2011) exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (v znení platnom a účinnom do 30.6.2009), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.7.2009), súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 44 ods.8 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.12.2006 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods.9 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.12.2006 súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žaloby žalobcu, ktoré boli v tejto veci spojené na spoločné konanie považuje za nedôvodné v celom rozsahu a preto všetky žaloby z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia zamietol.

V prvom rade súd poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nijako nepreukázal samotnú žalovateľnosť toho- ktorého nároku - v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka všetkých týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pred podaním tej- ktorej konkrétnej žaloby a splnenie podmienok v čase podávania žalôb pre podanie tej- ktorej žaloby v zmysle vyššie cit. § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., teda že v čase podania jednotlivých žalôb bol už v zmysle zákona oprávnený uplatniť príslušné nároky na súde. Dôkazy o týchto skutočnostiach (najmä potvrdenie o prijatí tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku

na náhradu škody v súvislosti s tým- ktorým príslušným exekučným konaním) pritom žalobca bol povinný predložiť k jednotlivým žalobám (§ 79 ods. 2 O.s.p.), nakoľko zo žiadnej dotknutej žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. V žalobách týkajúcich sa neskorého vydania poverenia (žaloby pôvodne vedené pod sp.zn.9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/270/2012 a 9C/257/2012) bolo žalobcom zhodne uvedené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Prešov, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnému L. J., M.. XX.X.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 2289/2010. V žalobe týkajúcej sa neskorého rozhodnutia o zmene súdneho exekútora (žaloba pôvodne vedená pod sp.zn.9C/264/2012) bolo žalobcom uvedené, že potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má byť založené v spise OS Prešov, ktorý žalobca špecifikoval tak, že v príslušnom konaní ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovanou je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu voči povinnej F. N., M.. XX.X.XXXX, sp. zn. súdneho exekútora EX 8314/2010. Toto však nie je preukázaním vyššie uvedených skutočností a tiež tu vyvstáva otázka prečo by mal žalobca pripojiť príslušné potvrdenia týkajúce sa žalôb prejednávanych v tejto veci k žalobe o úplne inej veci a nepripojil ich priamo k žalobám, o ktorých rozhodoval súd v tomto konaní a ktorých sa mali týkať. Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie týchto žalôb (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo o žiadosti týkajúce sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu - teda ani z tohto nemal súd preukázané, že v konkrétnych prípadoch týkajúcich sa uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním tejto žaloby skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu jednotlivé žaloby, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č.k. 6C/109/2012-23 zo dňa 20.2.2013).

Žalobca v žalobách pôvodne vedených pod sp.zn.9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/270/2012 a 9C/257/2012 tvrdil, že v príslušných exekučných konaniach došlo k ničím neodôvodneným prietahom v konaní pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie malo dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty.

Z tohto pohľadu je už na prvý pohľad a bez ďalšieho zrejme absolútne zjavná nedôvodnosť a neopodstatnenosť žalôb žalobcu vedených pôvodne pod sp.zn.9C 197/2012 a 9C 257/2012. Z obsahu príslušných exekučných spisov Okresného súdu Prešov sp.zn.2Er 3693/08 a 18Er 415/2010 totiž jasne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že v týchto konaniach súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol absolútne promptne a pred uplynutím lehoty, ktorej porušenie žalobca v týchto žalobách tvrdil. Z obsahu spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 2Er/3693/08 totiž vyplýva, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej F. R. G. o vymoženie sumy 7.340,-Sk s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 197/2012) bola dňa 31.10.2008 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 2.12.2008, exekučný súd dňa 11.12.2008, t.j. už v deviaty deň po dôjdení žiadosti vyzval súdneho exekútora k odstráneniu rozporov pokiaľ ide o výšku vymáhanej sumy, súdny exekútor požadovanú

opravu súdu doručil dňa 19.1.2009, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 26.1.2009, t.j. už v siedmy deň po vykonanej oprave. Z uvedeného je zrejme, že rozhodovanie súdu o žiadosti o udelenie poverenia potom, čo boli odstránením príslušných nedostatkov brániacich jeho udeleniu splnené podmienky na jeho udelenie, t.j. po vykonaní opravy dňa 19.1.2009

trvalo iba sedem dní, čo ďaleko predstihuje 15 dňovú zákonnú lehotu, ktorej porušenie žalobca tvrdil. Z tohto pohľadu je tvrdenie žalobcu v tejto jeho žalobe o tom, že omeškanie súdu trvalo 199 dní, resp. viac ako šesť mesiacov tvrdením, ktoré absolútne odporuje výsledkom vykonaného dokazovania a ako také je zavádzajúce a nepravdivé. Rovnako tak z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Prešov sp.zn.18Er/415/10 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej L. U. o vymoženie sumy 498,-€ s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp.zn.9C 257/2012) bola dňa 12.5.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 19.7.2010, poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 2.8.2010, t.j. v štrnásty deň po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu, čo taktiež predstihuje 15 dňovú zákonnú lehotu, ktorej porušenie žalobca tvrdil. Z tohto pohľadu je aj tvrdenie žalobcu v tejto jeho žalobe o tom, že omeškanie súdu trvalo 202 dní, resp. viac ako šesť mesiacov tvrdením, ktoré absolútne odporuje výsledkom vykonaného dokazovania a ako také je zavádzajúce a nepravdivé.

Pokiaľ ide o ostatné žaloby, v ktorých žalobca tvrdil neskoré rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, súd predovšetkým uvádza, že žalobca v žiadnom jednotlivom prípade týchto žalôb nepreukázal, že mu postupom OS Prešov v príslušných exekučných konaniach skutočne vznikla majetková škoda a v akej konkrétnej výške, pričom iba podľa jeho ničím nepreukázaných tvrdení táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v každom jednotlivom prípade v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu po 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu po 40,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu po 15,-€. Žalobca však v žiadnom jednotlivom prípade v tomto konaní nepreukázal skutočné vykonanie akéhokoľvek z vyššie uvedených úkonov. Z príslušných exekučných spisov nevyplývajú absolútne žiadne žalobcom tvrdené urgencie, preto tvrdenia žalobcu o akýchkoľvek nákladoch na administratívne spracovanie textov urgencií a na poštovné sú ničím nepodložené, nepreukázané. Zaujímavé je tiež to, že žalobcovi mala v každom jednotlivom prípade vzniknúť majetková škoda v rovnakej výške (nielen celkovej, ale aj čo sa týka jednotlivých ním proklamovaných „zložiek“ tejto škody) a to bez ohľadu na rôznu dĺžku ním uvádzanej nečinnosti exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka žalôb, ktoré boli týmto rozsudkom zamietnuté) nijako relevantne nepreukázal. K tomu treba poznamenať, že žalobca nijako nepreukázal, že by mu ním uvádzané škody mali v celom rozsahu vzniknúť výlučne v dôsledku postupu exekučného súdu. Žalobca totiž tvrdené prieťahy v postupe exekučného súdu zjavne mylne vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice súdneho u exekútora, resp. doručený mu návrh na vykonanie exekúcie) do dňa rozhodnutia súdu. Tento čas však pre posudzovanie prípadných prieťahov súdu nemôže byť smerodajný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu (viď § 44 ods.2 Exekučného poriadku v každom rozhodnom znení). Tu potom súd dáva do pozornosti žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručoval všetky žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu až po uplynutí zákonnej 15- dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods.1 Exekučného poriadku povinný urobiť (v prípade exekučného konania proti povinnému L. Q. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 3.11.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 23.12.2010, v prípade exekučného konania proti povinnej L. U. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 12.5.2010, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 19.7.2010, teda po viac ako dvoch mesiacoch; v prípade exekučného konania proti povinnej V. B. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 28.11.2009, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 29.12.2009; v prípade exekučného konania proti povinnému R. F. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 6.9.2008, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 21.10.2008; v prípade exekučného konania proti

povinnej L. L. toto začalo podaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 12.5.2008, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 29.5.2008; v prípade exekučného konania proti povinnému I. Č. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 28.10.2008, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 14.11.2008; v prípade exekučného konania proti povinnej V. R. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 16.9.2008, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 4.11.2008; v prípade exekučného konania proti povinnej F. R. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 31.10.2008, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 2.12.2008; v prípade exekučného konania proti povinnému J. Ž. toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 28.4.2011, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 27.6.2011, teda po dvoch mesiacoch), preto nečinnosť exekučného súdu nemožno posudzovať, ako to robil žalobca v jednotlivých žalobách, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania toho- ktorého návrhu pred exekútorom, resp. od doručenia návrhu súdnemu exekútorovi). Súdu neboli predložené žiadne doklady o tom kedy presne mala škoda, resp. tá- ktorá jej časť žalobcovi vzniknúť a teda či prípadne nebola spôsobená práve postupom žalobcom zvoleného súdneho exekútora. Zároveň samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov preukazuje, že v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade nebola žalovaná skutočná škoda (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Žalobca taktiež v konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s jednotlivými prípadmi rozhodovania OS Prešov vo vyššie uvedených exekučných veciach vznikla nejaká nemajetková ujma. V príslušných exekučných konaniach bolo už od ich začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickým osobám, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčného toho- ktorého povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do udelenia príslušného poverenia. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akéhokoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že „časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu“ bolo úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné a tunajší súd, ako bude uvedené ďalej, nie je kompetentný posudzovať žalobcom uvádzanú otázku zbytočných prietahov v tomto konaní v smere hodnotenia postupu exekučného súdu ako nesprávneho, a tiež žalobca nijako nepreukázal, že by vyššie uvedené skutočne spôsobilo v súvislosti s tou -ktorou vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - aj tu ide teda iba o ničím nepreukázané a za takého stavu len prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijak preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať (z pohľadu súdu je nemožné aby dĺžka doby rozhodovania exekučného súdu v tom-ktorom exekučnom konaní mala za následok zánik už vytvorených podnikateľských plánov žalobcu, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a vyvolala stratu zisku z „realizovaného obchodu“). Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale zároveň ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch

podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadosťučinení pri konaní ústavného súdu podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z.z. (ako požadoval žalobca v žalobách namietajúcich neskoré udelenie poverenia, t.j. v žalobách pôvodnej sp.zn.9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/270/2012 a 9C/257/2012 s poukazom na tam uvedené nálezy Ústavného súdu SR)

Žalobca v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal vznik majetkovej škody, ako ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani len to, že zo strany exekučného súdu v príslušných exekučných konaniach išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v žalobcom uvádzaných zbytočných prietahoch, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmom, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v dotknutých prípadoch zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za konanie OS Prešov ako exekučného súdu.

Odhliadnuc od vyššie uvedeného, tvrdená výška majetkovej škody a nemajetkovej ujmy odporuje samým zásadám logiky. Veď napr. v prípade exekučného konania proti povinnému L. Q. (10Er 576/2010, žaloba 9C 196/2012) súd žalobcom namietanú 15 dňovú lehotu (od doručenia žiadosti o udelenie poverenia do dňa jeho udelenia) prekročil o 10 dní, v prípade exekučného konania proti povinnej V. B. (18Er 441/2009, žaloba 9C 270/2012) o 14 dní, v prípade exekučného konania proti povinnému R. F. (23Er 3013/2008, žaloba 9C 203/2012) o 40 dní, v prípade exekučného konania proti povinnému I. Č. (23Er 3588/2008, žaloba 9C 199/2012) o 16 dní, v prípade exekučného konania proti povinnej V. R. (23Er 3295/2008, žaloba 9C 198/2012) o 26 dní, v prípade exekučného konania proti povinnej F. R. (2Er 3693/2008, žaloba 9C 197/2012) o 40 dní. Je nemožné si preto čo i len predstaviť aby za takú dobu žalobcovi vznikla majetková škoda a nemajetková ujma v tvrdených výškach, pričom súd opätovne zdôrazňuje že na ich preukázanie žalobca nesúci dôkazné bremeno nepredložil ani jeden dôkaz.

Žalobca namieta prietahy v exekučných konaniach, pričom vychádzajúc z jeho žalôb má za to, že súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je oprávnený preskúmať konanie, ktoré vydaniu exekučného titulu predchádzalo, ani exekučný titul čo do veci samej, a že pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v prípade exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku je viazaný 15 dňovou lehotou v zmysle ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku, a to tak podľa stavu pred 1.6.2010 ako aj po tomto dni, keď už po novelizácii Exekučného poriadku uvedená lehota neplatí pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Žalobca vo svojich žalobách pôvodnej sp.zn.9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/270/2012 a 9C/257/2012 tvrdí a snaží sa sofistikovane odôvodniť to, že vypustenie 15 dňovej lehoty sa netýka exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku, keďže ten je exekučným titulom podľa § 41 ods.2 písm. i) Exekučného poriadku.

Pokiaľ ide o názor, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať konanie, ktoré vydaniu exekučného titulu predchádzalo, ani exekučný titul čo do veci samej, s týmto v súvislosti s exekučným titulom- rozhodcovským rozsudkom, ktorý je exekučným titulom vo všetkých exekučných konaniach, prietahy v ktorých žalobca v žalobách namieta súhlasiť nemožno. Pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku je povinnosťou súdu zaoberať sa nielen tým, či nejde o prípad podľa § 44 ods.2 veta tretia Exekučného poriadku ale vždy aj tým, či nejde o prípad podľa § 45 ods.2 zák.č.244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v zmysle ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Za tým účelom je spravidla potrebné preskúmať príslušný

rozhodcovský spis, ako aj príslušnú zmluvu, z porušenia ktorej záväzok povinného vznikol, keďže len tak je možné posúdiť, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom (§ 45 ods.1 písm.c)zák.č.244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní). Je pritom nesporné, že plnenie osobitných prieskumných povinností zo strany exekučného súdu pri posudzovaní spôsobilosti exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku na vykonanie exekúcie je časovo náročnejšie ako v prípade exekučných titulov pri ktorých takáto osobitná prieskumná povinnosť nie je zákonom predpísaná a je jedným z dôvodov, pre ktorý o žiadostiach o udelenie poverenia spravidla objektívne a reálne nemožno rozhodnúť do 15 dní od ich dôjdenia.

Bez ohľadu na sofistikovanú argumentáciu žalobcu nemôže byť pochýb o tom, že aj sám zákonodarca uznal a priznal neprimeranú krátkosť pôvodnej 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku, i keď svoj úmysel dosiahnuť jej vypustenie z Exekučného poriadku, ktorým bola motivovaná jeho novelizácia uskutočnená zákonom číslo 144/2010 Z.z. účinného od 1.6.2010 v samotnom texte novely dostatočne jasne a zrozumiteľne neprejavil. Z autentického výkladu tejto novely, za ktorý možno považovať Uznesenie Ústavnoprávneho výboru NR SR z 23.2.2010 ktorým bola uvedená zmena § 44 ods.2 Exekučného poriadku navrhnutá je však nepochybné, že cieľom, zmyslom a účelom novely bolo, aby lehota 15 dní neplatila v prípade exekučného titulu- rozhodcovského rozsudku, najmä vzhľadom na potrebu, „aby súd mohol objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods.1 písm.c) zákona č.244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.“(citované z Uznesenia Ústavnoprávneho výboru NR SR z 23.2.2010 dostupného na webovom sídle Národnej rady SR).

Predovšetkým však, čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov vo vyššie uvedených exekučných konaniach treba uviesť, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v uvedených exekučných konaniach v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo v tom- ktorom exekučnom konaní udelené poverenie na vykonanie exekúcie, bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom práve s poukazom na zbytočné prietahy žalobca vyvodzuje záver o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu v daných konaniach. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konania v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca však o takýchto sťažnostiach vo vzťahu k vyššie uvedeným konaniam a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy) - o konštatovaní zbytočných prietahov uvedenými orgánmi však žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy. Opačný výklad by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného /konkrétne od 1.1.2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (pôvodne vedené pod sp.zn.9C/195/2012, 9C/196/2012, 9C/197/2012, 9C/198/2012, 9C/199/2012, 9C/201/2012, 9C/203/2012, 9C/270/2012 a 9C/257/2012), ktoré boli spojené na spoločné konanie v tejto veci a boli podané z dôvodu nerozhodnutia Okresného súdu Prešov v zákonom určenej lehote o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veciach vedených menovaným súdom pod spisovými značkami 3Er 1610/11, 10Er 576/10, 2Er 3693/08, 23Er 3295/08, 23Er 3588/08, 2Er 1459/08, 23Er 3013/08, 18Er 441/09 a 18Er 415/10 v celom rozsahu zamietol.

Ani žaloba žalobcu založenej na tvrdení o neskorom rozhodnutí o zmene súdneho exekútora (žaloba pôvodne vedená pod sp.zn.9C 264/2012, číslo exekučného konania OS Prešov 23Er 3159/06) nebolo možné vyhovieť a to napriek tomu, že je pravdou, že príslušný exekučný súd v danej veci nerozhodol o návrhu žalobcu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote od doručenia tohto návrhu súdu.

Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Prešov sp.zn.23Er 3159/06 nevyplýva, žeby sa žalobca v súvislosti s nerozhodnutím v zákonnej lehote ochrany svojich práv domáhal v príslušných konaniach napr. využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy SR. Žalobca v tomto konaní nijako nepreukázal, že by tento inštitút, resp. napr. sťažnosť na prietahy v danom konaní adresovanú predsedovi exekučného súdu využil. Súd to uvádza preto, lebo treba opätovne pripomenúť už tu raz uvádzanú podstatnú skutočnosť, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v uvedenom konaní v dôsledku doby, po ktorú nebolo rozhodnuté o návrhu žalobcu (ako oprávneného) na zmenu súdneho exekútora, bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy

SR, keď práve s poukazom na zbytočné prieťahy žalobca vyvodzuje záver o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu v danom konaní. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúmava vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konanie v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, žalobca však ani o takejto sťažnosti vo vzťahu k vyššie uvedenému konaniu a výsledku jej vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu žiadne dôkazy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov.

Súd opätovne, aj v súvislosti s touto žalobou žalobcu uvádza, že pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, pretože vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v

prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj sudy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR. Správnost' týchto záverov súdu je podložená aj vyššie citovaným v súčasnosti účinným znením § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z..

Teda aj keď OS Prešov ako exekučný súd v konaní vedenom ním pod sp. zn. 23Er/3159/2006 v zásade mal rozhodnúť v zmysle § 44 ods. 8 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.12.2006) do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, napriek tomu, že exekučný súd v danej lehote nerozhodol, tunajší súd nie je oprávnený posudzovať v tomto konaní otázku danosti zbytočných prieťahov a otázku či postup exekučného súdu možno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Pre úplnosť ale v súvislosti s tvrdením žalobcu v žalobe namietajúcej prieťahy v rozhodnutí o zmene exekútora pôvodne vedenej pod sp.zn. 9C 264/2012 o tom, že prejednávaná vec nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mala vplyv na čas potrebný k rozhodnutiu uvádza, že z ustanovenia § 44 ods. 9 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.12.2006) logicky vyplýva nutnosť zabezpečiť zo strany exekučného súdu pred rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučný spis od pôvodne povereného súdneho exekútora a rozhodnúť aj o jeho trovách. Toto samozrejme následne má určitý vplyv na dĺžku rozhodovania. V predmetnej veci bol súdny exekútor k tomu vyzvaný výzvou zo dňa 4.2.2010 na ktorú reagoval dňa 23.3.2010.

Okrem toho treba opätovne zvýrazniť už raz uvedenú skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (v uznesení č.k. 6C/109/2012-23 zo dňa 20.2.2013) a napriek tomu ničím nepreukázal, že mu postupom OS Prešov v exekučnom konaní 23Er 3159/2006 skutočne vznikla majetková škoda vo výške 175,-€. Podľa neho táto predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, pričom žalobca podľa svojich tvrdení v uvedenom období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-€, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-€ a na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,-€ a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-€. Žalobca však v tomto konaní nepreukázal skutočné vykonanie vyššie uvedených úkonov a už vôbec nie výšku ním uvádzaných nákladov s nimi spojených, ktoré by bolo možné považovať za žalobcovi vzniknutú škodu. O tom, prečo bolo nevyhnutné ich jednoznačne preukázať najlepšie svedčí fakt, že žalobca za majetkovú škodu ktorej náhrady sa domáha považuje aj škodu vo výške 15,-€ za administratívne spracovanie urgencií, poštovné, atď. hoci z predmetného exekučného spisu nevyplýva ani jedna urgencia, žiadosť, či sťažnosť a teda ani vznik akýchkoľvek výdavkov s nimi spojených. V danom konaní žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako nepreukázal.

Žalobca taktiež v konaní nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s rozhodovaním OS Prešov vo vyššie uvedenom exekučnom konaní 23Er 3159/2006 vznikla nejaká nemajetková ujma. V príslušnom exekučnom konaní bolo už od jeho začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konanie proti fyzickej osobe dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným (nebolo preukázané, že by po podaní

návrhu na zmenu exekútora pôvodne vykonaním exekúcie poverený exekútor automaticky prestal vykonávať príslušné úkony), ako aj riziko insolvenčného - tieto riziká, spadajúce predovšetkým pod samotné riziko podnikania žalobcu nemožno spájať s dĺžkou doby rozhodovania o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy. Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že „časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu“ bolo úplne zbytočné a právne nezodpovedajúce a tunajší súd, ako je už uvedené vyššie, nie je kompetentný túto otázku (otázku zbytočných prieťahov) v tomto konaní posudzovať v smere hodnotenia postupu exekučného súdu ako nesprávneho, a tiež žalobca nijako nepreukázal, že by vyššie uvedené skutočne spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - aj tu ide iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonné zásahy exekučného súdu neboli v tomto konaní nijak preukázané) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať (z pohľadu súdu je nemožné aby dĺžka doby rozhodovania exekučného súdu v tomto exekučnom konaní o návrhu žalobcu na zmenu exekútora mala za následok zánik už vytvorených podnikateľských plánov žalobcu, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a vyvolala stratu zisku z „realizovaného obchodu“). Žalobca teda nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale zároveň ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom už zo znenia tohto ustanovenia zároveň jednoznačne vyplýva aj samotná nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na výšky Ústavným súdom SR v iných veciach priznávaných primeraných zadosťučinení pri konaní ústavného súdu podľa zákona č. 38/1993 Z.z., ako to požadoval v podanej žalobe 9C 264/2012 žalobca s poukazom na nálezy Ústavného súdu v nej uvedené. Žalobca teda nepreukázal vznik majetkovej škody, ako ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani len to, že zo strany exekučného súdu v príslušnom exekučnom konaní išlo o nesprávny úradný postup spočívajúci v žalobcom uvádzaných zbytočných prieťahoch, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmov, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v dotknutých prípadoch zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody súd zamietol aj žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podanú s poukazom na nerozhodnutie Okresného súdu Prešov v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora vo veci vedenej na uvedenom súde pod spisovou značkou 23Er 3159/06 (žaloba pôvodnej sp.zn.9C 264/2012). S poukazom na dôvody, pre ktoré boli príslušné žaloby zamietnuté, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči dotknutým žalobám obsahnutými v jej vyjadrení doručenom súdu 25.3.2013 (osobitne tými, ktoré v podstate korešpondujú s vyššie uvedenými dôvodmi zamietnutia príslušných žalôb v tomto konaní, ako aj tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žaloby v tomto konaní zamietol - napr. k námietke premičania, ďalej či skutočne došlo k predčasnosti podania žalôb - samotný žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok podľa vyššie citovaných § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. pre samotné podanie dotknutých žalôb a túto námietku nebolo by možné relevantne posúdiť ani základe všeobecného vyjadrenia žalovanej o podaní prvých žiadostí na prerokovanie nárokov na náhradu škody bez predloženia dôkazu o skutočnom čase podania tej- ktorej žiadosti čo sa týka konkrétnych vecí v týmto rozsudkom zamietnutých žalobách, zmätočnosti žalôb a pod.).

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhov v jednotlivých žalobách medzitémnym rozsudkom o základe tej- ktorej veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitémnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na pojednávaní dňa 17.12.2013 súd vo vyhlásenom rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.), že v celom rozsahu neúspešný „žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške, ako budú určené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“ - žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčísli (pritom jej na ňou uvedenú elektronickú poštovú adresu dňa 18.12.2013 bola zaslaná aj zápisnica z pojednávania, teda mala vedomosť o vyhlásení rozsudku), pričom z obsahu celého spisového materiálu jej žiadne preukázateľné trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývajú, preto súd v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Bardejov.

1, V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2, Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3, Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.